

EL MILLOR FINAL

La soprano María Bayo va ser l'encarregada divendres a la nit, de tancar el 31è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí, en una església plena de gom a gom

MÚSICA CRÍTICA

Jaume Busqué TORRELLA DE MONTGRÍ

ACADÈMIA 1750 AMB MARÍA BAYO

► **María Bayo**, soprano. **Marco Brolli**, flauta travessera. **Stefano Demicheli**, director. Obres de **Giovanni Battista Ferrandini** i **Manuel Pla**. **Església**.
📅 **26 d'agost**. 31è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí.

No hi cabia ningú més. L'església de Torroella era plena fins al racó més recòndit d'una nau gòtica com la de Sant Genís, que permet una flexibilitat de l'espai que no tindria una sala convencional. L'últim

concert del festival i gairebé totes les audicions d'aquesta 31ena edició asseguruen que el nou Espai Ter -per al 2012 o per al 2013?- tindrà una ocupació òptima del pati de butaques.

L'església, doncs, era plena per escoltar la soprano María Bayo, habitual a Torroella, coneguda per als liceïstes -n'hi havia una bona representació-, especialista en el Barroc, en l'obra mozartiana i el Classicisme. L'acompanyaven l'Acadèmia 1750, Marco Brolli, a la flauta travessera, i tots dirigits per Stefano Demicheli. Perfectament compenetrats i amb complicitats que s'han teixit al llarg dels temps i, sobretot, arran dels assaigs i el treball que el conjunt -impregnats del silenci, el bon tracte i les bones condicions del monestir Sant Benet de Bages- havia dut a

terme durant vuit dies sota un règim de treball com la de qualsevol jornada laboral. És així com el sòlid i oportú acord entre l'Obra Social de Catalunya Caixa i el Festival de Torroella de Montgrí dona a el seu primer fruit.

La cloenda del festival no podia tenir un cartell millor i un programa més atractiu perquè un «festival» com a concepte és aquell certamen on es veuen i s'escolten les peces més curioses i més insòlites que no formarien part d'un cicle de llarga durada. I el Festival de Torroella compleix aquest criteri d'excelsionalitat i de singularitat. Singulars i excepcionals van ser les obres que es van escoltar i, sobretot, els autors: l'obra de Giovanni Battista Ferrandini, en la variant instrumental i vocal, ocupava un percentatge significatiu de l'audició i, amb menys presència, una partitura de Manuel Pla. El primer, veneçià; el segon, nascut a Palència i tots dos van viure i van treballar durant el segle XVIII, tan productiu des del punt de vista de les arts.

L'Acadèmia 1750 obria el concert amb la breu *Simfonia en si bemoll major* de Ferrandini i els

quinze músics -amb una notable presència femenina- van certificar la solidesa del projecte de l'orquestra històrica del Festival. S'observa una excel·lent entesa entre Demicheli al podi de director i els intèrprets instrumentals, i s'observa, també, l'autoritat i el bon treball de la concertino, Elisa Citterio, italiana, de llarga trajectòria musical, entre una majoria de músics catalans, que tots es caracteritzen per la seva joventut i per la seva preparació. La part instrumental va tenir continuïtat a la segona part amb el *Concert per a flauta en si bemoll major* de Manuel Pla, una obra de textura mozartiana, segons havia dit Demicheli, que Marco Brolli va situar en un excel·lent nivell de bona interpretació.

I a María Bayo va correspondre la immensa responsabilitat de donar a conèixer *Il pianto de Maria* de Ferrandini. Una obra dramàtica, amb un text reflexiu, lluny de la descripció dels passatges de la passió. La soprano navarresa va saber trobar el to i la forma per transmetre el sentit introspectiu del missatge textual, amb veu continuada quan expressa una quasi

pregària, amb un doll potent i exclamació profunda quan els versos i la partitura parlen de la indignació de Maria, quan els fets de l'època expliquen la traïció i la covardia dels més propers al seu fill que acabaria condemnat i executat. I, després, i del mateix Ferrandini, María Bayo va oferir *Ecco quel tronco*, una cantata on el recitatiu ocupa la part inicial i que la soprano va recitar amb expressivitat. La peça, però, contempla autèntics equilibris i malabarismes vocals que Bayo va resoldre amb seguretat i amb plenitud. I fora de programa, l'orquestra i la soprano van concedir l'ària de Rinaldo, *Lascia qu'io pianga* de Georg Friedrich Händel (per què agrada tant?).

L'Acadèmia 1750, i en aquesta ocasió amb María Bayo, amb l'experiència acumulada, i els projectes que seran una realitat tangible, tancava el Festival de 2011, un festival en què l'opinió generalitzada i recollida a la porta, com si fos a peu d'urna, no sabia dir quin concert havia estat el millor. Tots han estat els millors. Que sigui per molts anys!